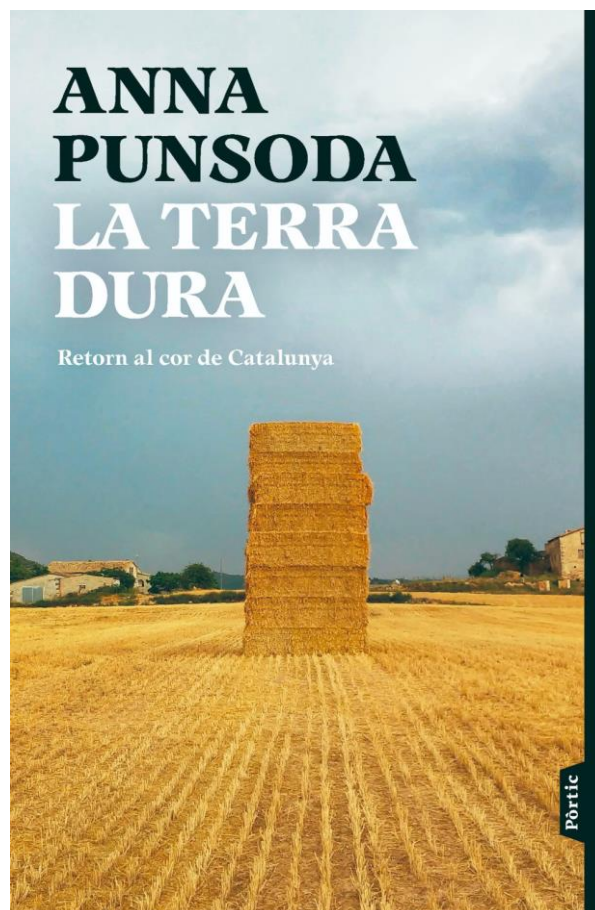

LA TERRA DURA

Anna Punsoda

A la venda el 3 de novembre

AUTORA DISPONIBLE PER FER ENTREVISTES

El retorn al poble de la infantesa i la reconciliació amb un mateix.

Un paisatge fora del mapa habitual de la literatura catalana.

L'escriptora Anna Punsoda torna al paisatge de la seva infantesa, els Plans de Sió, a la comarca de la Segarra. I ho fa d'una manera ben diferent de quan se'n va anar. Ha fet net, ha format una família i es troba en condicions de tornar al seu món, arreglar-s'hi una casa, instal·lar-s'hi amb el marit barceloní i veure-hi créixer els fills. Punsoda prova d'entendre la seva relació amb aquesta terra dura, geogràficament central i alhora molt ignorada, que avui dia figura al nostre mapa mental gràcies a la corporació alimentària bonÀrea de Guissona.

A través de la recerca històrica, de converses amb veïns i de la vivència directa, Anna Punsoda teixeix un relat molt personal sobre la reconciliació amb un mateix i amb el país que trepitgem com l'única via per poder ser lliure i fer una aportació valuosa al món.

Dia 0

Feia cinc anys que tenia família pròpia i que vivíem a Barcelona. Uns nens feliços i barcelonins em recordaven que la vida dels pares no és mai la vida dels fills. Ho pensava, i de fet encara ho penso, però per molt que m'hi esforçava no aconseguia sentir-ho així. Els veia tancats al pis i em moria de llàstima. Tornant d'una cavalcada de Reis impersonal i massiva vaig pensar en el meu oncle disfressat de Gaspar amb sacs del bonÀrea. Llavors ho vaig decidir: era hora de tornar a casa.

I casa meua, com us ho diria? Si agafeu un mapa físic de Catalunya hi veureu al centre una taca groga. No hi ha el marró del Pirineu o del Prepirineu. No hi ha el verd del Segrià ni de l'Empordà ni de les comarques properes a la costa. No hi ha res. És el desert.

Jo soc d'aquest desert. De la Segarra. I encara, dins de la Segarra, d'una estepa de camps i més camps de cereals que es diu els Plans de Sió, emulant la terra que Déu hauria donat als israelites. És escaient, perquè la calor d'estiu pot fer-te veure Déu o el sant que més et convingui. Guillem Viladot, que era d'Agramunt, sempre deia que venim d'un fons de llac. I que per entendre'l cal anar-hi a l'agost i passejar a les dues del migdia entre els camps de rostoll que semblen vidres.

Per què volia tornar a un lloc com aquest? Perquè era el meu lloc i reconciliar-me amb el meu lloc era l'única manera que tenia de reconciliar-me amb mi mateixa. Catalunya estava en hores molt baixes per la venjança espanyola de l'1 d'Octubre, l'espanyolització de la cultura catalana avançava sense que ningú semblés patir-hi gaire i jo necessitava apropar-me a alguna cosa que s'aguantés. Per exemple, al castell del segle xi que hi ha davant de casa meua a Concabella.

Concabella és un dels onze pobles que formen els Plans de Sió. Tots tenen entre dos i cent trenta habitants i entre un poble i l'altre ens hem odiat fraternalment tota la vida. Hi ha odis per enveja i odis irracionals. Aliances puntuals i aliances permanents. Hi ha pobles que van a més i pobles que van a menys. És un cosmos en petit que les generacions es traspassen i que resisteix el buit d'oportunitats i d'inversions dels governs de tots els colors i nivells.

En total, l'Ignasi i jo vam veure cinc cases. Dues que queien a trossos, dues de construïdes en sòl il·legal i una última que era una casa estranya, tocada per la desgràcia. Era d'unes germanes que no es parlaven i que van vendre a un matrimoni d'allò més il·lusionat que va

acabar als tribunals. La casa havia sigut el seu gran projecte i l'havien restaurat amb el gust i l'entusiasme dels enamorats. Després es van llançar els plats pel cap i ens la van vendre a preu de saldo, molt més barat del que l'havien comprat abans de la crisi.

Una autora referent dins de l'àmbit de la literatura, el periodisme i el pensament

ANNA PUNSODA RICART

(Concabella, 1985)

És escriptora, traductora i editora. Ha publicat la novel·la *Els llits dels altres* (Amsterdam, 2018), que li va valdre el premi Roc Boronat, i l'assaig *La luxúria* (Fragmenta, 2020). Entre els autors que ha traduït de l'alemany destaquen Rilke, Kafka i Lou Andreas-Salomé. Actualment fa d'editora a Fragmenta Editorial i a la revista *Dialogal*, on també fa periodisme. Punsoda ha col·laborat en tots i cadascun dels mitjans escrits d'aquest país i ara per ara només té ganes d'escriure llibres i d'empaitar gats amb els seus fills a la Segarra.

Per a més informació i/o concertar entrevistes, us podeu posar en contacte amb:

Andrea Cuéllar

andrea.cuellar@grup62.com

93 492 82 11 / 680 41 98 00